

Zeca Trinaestog *kreirao je* Vil Stejl

Trinaesti Zec
i Svevideće oko

Napisala
TANJA DEL RIO

Ilustrovao
VIL STEJL

Preveo
Zoran Penevski

Laguna

Tanja del Rio, Vil Stejl
TRINAESTI ZEC
I SVEVIDEĆE OKO

Za izdavača
Dejan Papić

Lektura i korektura
Maja Mihajlović

Slog i prelom
Jelena Radojičić

Tiraž
2000

Beograd, 2016.

Štampa i povez
Rotografika, Subotica

Izdavač
Laguna, Beograd
Resavska 33

Klub čitalaca: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

Copyright © 2015 by Will Staehle & Tania del Rio
All rights reserved.
First published by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.
This book was negotiated through Livia Stoia, Livia Stoia Agency

Designed by Will Staehle
Illustrations by Will Staehle

Warren the 13th is © and a trademark of Unusual Corporation

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-93-31
741.5

ДЕЛ РИО, Тања

Trinaesti Zec i Svevideće oko / napisala Tanja del Rio ; ilustrovao Vil Stejl ; preveo Zoran Penevski. - Beograd : Laguna, 2016 (Subotica : Rotografika). - 216 str. : ilustr. ; 19 x 22 cm
Nasl. izvornika: Warren the 13th and the All-Seeing Eye / Tania del Rio, Will Staehle. - Slike autora. - Vil Stejl: str. [219]. - Tanja del Rio: str. [220].

ISBN 978-86-521-2385-8
1. Stejl, Vil [ilustrator]

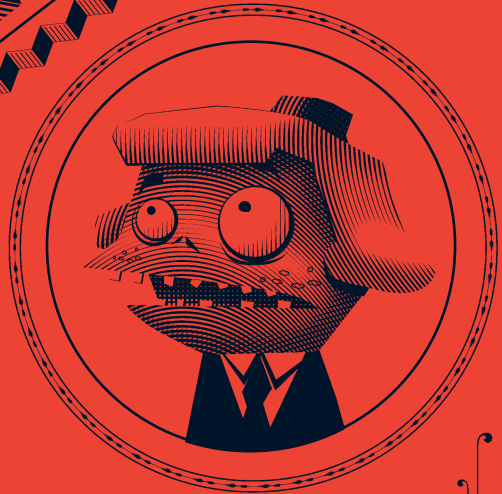
COBISS.SR-ID 225736204

našim roditeljima

OVO

je

SADORZAJ

UŽIVAJTE

OVUDA

POGLAVLJA

I	U kojem se tajanstveni gost pojavljuje	8
II	U kojem Zec obavlja svoje brojne obaveze	22
III	U kojem Zec ulazi u lavirint od živice	36
IV	U kojem Zec odlazi do kotla za centralno grejanje	46
V	U kojem Zecu neko potajno pomaže	58
VI	U kojem Zec razgovara sa gospodinom Frigsom	66
VII	U kojem Zec upoznaje trougao veštica	80
VIII	U kojem Zec susreće duha	88
IX	U kojem Zec ima mnogo, mnogo, mnogo posla	98
X	U kojem Zec Prvi pokazuje na porodičnu tajnu	112
XI	U kojem Zec i Petjula otpočinju potragu	122
XII	U kojem Zeca čeka izdaja	134
XIII	U kojem je gospodin Frigs u opasnosti	144
XIV	U kojem je upotrebljena poslednja vradžbina	160
XV	U kojem je Srce u Zeca pronađeno	172
XVI	U kojem je napokon i poslednja zagonetka rešena	180
XVII	U kojem se Zec udavio [zamalo]	198
	Epilog	210

Poglavlje I

• U KOJEM SE •
TAJANSTVENI

Host

POJAVLJUJE

Hotel
ZEC
1 km

ZEC TRINAESTI

hodao je na prstima po krovu hotela Zec dok su stari crepovi kloparali poput kostiju. Oštar jesenji vetar udarao ga je u leđa, preteći da ga izbaci iz ravnoteže, ali on je išao dalje. Pad sa vrha osmospratnice bila je poslednja stvar o kojoj je brinuo. Trebalo je da popravi dimnjak.

Gavrani su mu pretili kreštanjem iz zadržanog otvora, ali je Zec ipak pogledao unutra. Kao i obično, dimnjak je bio zapušen novinama, komadima tkanina, grančicama i drugim otpacima. Gledalo ga je šest crnih ptica, okupljenih oko nedovršenog gnezda.

„Brišite!“, viknuo je Zec.

Gavrani se nisu uznemirili.

„Ima mnogo lepog drveća svuda naokolo. Iš!“

Ali gavrani se nisu trgli na to „iš“. Samo su se pretvarali da je Zec nevidljiv.

„Izgleda da ćemo morati ovo da rešimo na teži način“, rekao je uzdahnivši.

Zec je često obavljao ovaj posao. Barem jednom ili dvaput mesečno popeo bi se na krov i rušio gnezdo sa dimnjaka pre nego što bi se ceo hotel ispunio dimom. Ali ovog jutra kao da su gavrani bili naročito tvrdo-glavi. Dolazila je zima i bilo im je potrebno toplo mesto na kojem bi pregrmeli hladnoću.

„A šta ako vas pokvasim?“, upitao ih je Zec. „Kako bi vam se to svidelo?“

Ptice su znale da blefira. Jedna je škljocnula kljunom, a ostale su počele da drumuckaju. Zato se Zec prikrao ivici krova, gde je stajao iskrivljeni vetrokaz. Odšrafo je oštru metalnu šipku i zabio je u dimnjak. „Ako bude trebalo, primeniću silu“, rekao je odlučno. „Gubite se odavde ili...!“

Gavrani nisu podigli ni perce. Znali su da je Zec suviše dobar da bi udario pticu vetrokazom.

Bilo je jasno da je Zecu preostalo samo još jedno. „Ako ne odete sada“, obratio im se najoštrijim mogućim tonom, „dove-

šću strinu Anakondu, pa ćete imati posla s njom“.

Gavrani su prosto eksplodirali sa dimnjaka, krešteći i rasipajući perje. Bili su dovoljno dugo u blizini hotela, pa su znali sve u vezi s Anakandom i zato niko — pa bio to i gavran — nije smeo da testira njeno strpljenje.

Zec je posmatrao ptice sve dok nisu postale crne mrlje na bledom nebu praskozorja. Nije voleo da ih plaši, ali nije imao drugog izbora. Spustio je pogled ka zemlji. Ništa posebno nije moglo da se vidi.

Hotel *Zec* bio je jedina građevina kilometrima unaokolo. Otužno posaden na brdu usred sumornosive okoline, bio je okružen šumom od podjednako sumornih i suvih stabala. I da se satima pešači u bilo kom pravcu, ne bi se moglo naići na nešto zanimljivo.

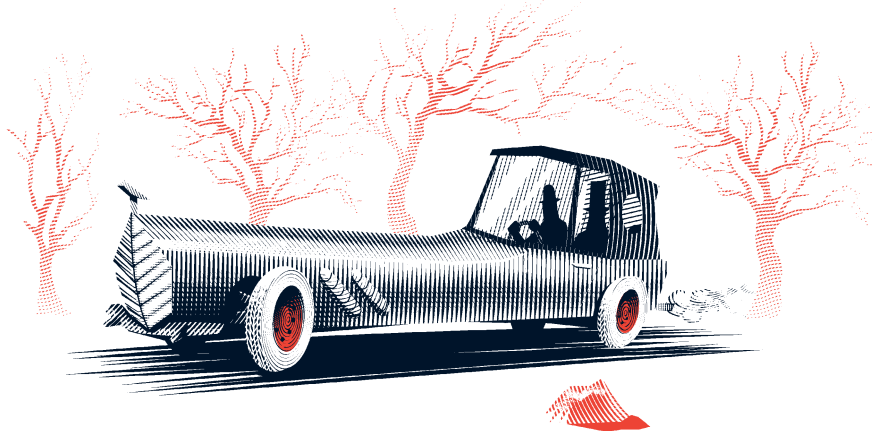
Ali *Zec* nije posmatrao depresivni okoliš. Zagledao se u ono još dalje, iza horizonta, tamo gde je bio drugi deo sveta. Zamišljao je gradove i džungle, luke i pustinje, predele koje je znao samo iz knjiga. Sva mesta koja bi voleo da poseti... umesto da ima ovih dvanaest godina i da vodi računa o porodičnom hotelu, da bude sobar, sluga, portir, bubašinter i potrčko u svakom smislu te reči. *Zec* Trinaesti proveo je čitav svoj život u hotelu, baš kao i njegov otac i jedanaest drugih Zečeva pre njega.

Uzdahnuvši, vratio se mučnom poslu čišćenja dimnjaka. Ubrzo su mu ruke bile crne od čađi. Izvadio je mnogo prutića i grančica i šaku punu čudnih, neočekivanih predmeta: čipkani ženski šeširić bez oboda, zardalu turpijicu za nokte, tanjirić za pitu i kesicu klikera, za koju se ispostavilo da je njegova.

Zec se čudio kako je gavranovima uspelo da se dokopaju kesice klikera iz fioke radnog stola iz njegove sobe u potkrovlju kad mu je potmula tutnjava privukla pažnju.

Zec je zurio u maglu ranog jutra. Na svoje zaprepašćenje, primetio je neko kretanje u šumi. Zaklonjen vrhovima golih

grančica, veliki crni obris klizio je između stabala. Šuma oko hotela vrela je od medveda i divljih svinja, ali ovaj obris bio je veći od bilo koje životinje. Zarežala je još jednom, a Zečevo srce je poskočilo. Ovo nije bilo obično stvorenje.

Bio je to automobil!

Nije video automobil otkad je ispratio poslednjeg gosta hotela *Zec*, koji je čvrsto obećao da se nikad više neće vratiti. Pet dugih godina prošlo je bez ijednog gosta. Zečeve oči su se širile kako su se kola penjala uzbrdo. Napokon je neko dolazio da odsedne kod njih!

Kola su prošla kroz nekad veliku gvozdenu kapiju i zaustavila se ispred ulaza u hotel *Zec*. I to baš u trenutku kad se *Zec* setio da je *njegov* posao da pozdravi pridošlicu i pomogne joj oko prtljaga.

Zgrčio se čim je hotelski interfon oživeo — tihim zvukom koji je odjekivao kroz otvor dimnjaka — kad je panični glas strica Ruperta zazvonio odozdo:

„ZEEEEEEČEEEE!“

Treba odmah da siđe u predvorje! *Zec* je pomislio da iskoristi dimnjak kao prečicu, ali je osam spratova predstavljalo predugačak put. Umesto toga, preskočio je na drugu stranu ograde krova, uhvatio se jednom rukom za oluk i kroz prozor kli-

znuo u potkrovlje. Začuo se tup udarac kad je sleteo, rasuvši čađ po malom krevetu i radnom stolu koji su ispunjavali njegov sobičak.

Zec bi obično prenoćio u nekoj od velikih spavaćih soba na drugom spratu hotela, ali strina Anakonda nije volela da se deca muvaju naokolo, pa ga nije htela u svojoj blizini. Oterala ga je na hotelsko potkrovlje, osam spratova daleko od predvorja u kojem je *Zec* imao najviše posla.

Ustremivši se na jedno mesto u podu svoje sobe, *Zec* je podigao vratanica, spustio se drvenim stepenicama i sleteo s treskom u hodnik na osmom spratu. Ustao je i potrčao do glavnog stepeništa dok mu je u glavi zujalo od raznih pretpostavki. Ko je tajanstveni gost? I zašto je ta osoba došla u hotel?

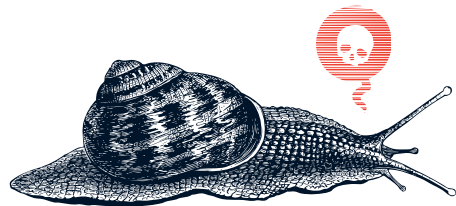
Sve je bilo drugačije kad je Zec bio mali. Tada je hotel bio bukiran mesecima unapred. Veliki automobili paradirali su ispred ulaza po čitavu noć, a gosti su bili svečano obučeni: muškarci su nosili frakove i cilindre, a dame u večernjim haljinama bile su ukrašene nakitom i biserima. Veliki broj momaka u besprekornim uniformama pozdravljao je pridošlice odnoseći kofere do ispoliranih limenih kolica dok su batleri klizili noseći poslužavnike sa limunadom i kolačima. Tih dana hotel je imao ogromnu posluhu koja se posvećeno brinula o tome da sve bude tip-top. Živica je bila orezana, tepisi su bili usisani, sa nameštaja je bila obrisana prašina, a tapete su bile očišćene. Čete sobarica navlačilo je tek ispeglane čaršave preko mekih postelja, a visoke vaze za svežim cvećem blistale su iz svih uglova.

Ali bilo je to davno, onda kad je Zec Dvanaesti bio glavni. Preminuo je kad je Zec Trinaesti imao samo sedam godina i bio suviše mlad da se stara o velikom hotelu. Zato je uskočio stric Rupert. Nažalost, Rupert je bio lenj i nezainteresovan za posao, pa je sve brzo krenulo nizbrdo. Posluga je otišla. Travnjake je prekrpio korov. Gosti su kraće ostajali, a zatim i prestali da dolaze. Za godinu dana sobe su se ispraznile i tako je ostalo do danas.

Sada je hotel više ličio na ukletu kuću nego na mesto za odmor. Nekad uglačani prozori bili su napukli ili razbijeni, iskripljene roletne su visile, a cela zgrada vapila je za krečenjem. Ni unutra nije bilo ništa bolje. Izbledele tapete bile su iscepane na spojevima. Voda je kapala iz slavina, šarke su škripale, parket je cvilio. Godinama već niko nije kročio u prostoriju za društvene igre ili u sobu za čaj. Sto za bilijar prekrila je prašina. Nameštaj je bio zastrt umašćenim, starim čaršavima, koji su pretvarali stolove i stolice u male zdepaste duhove.

„ZEEEEEEČEEEE!“

Ponovo je glas strica Ruperta zagrmeo kroz interfon probudivši Zeca iz sanjarenja. Gurnuo je lepe uspomene u stranu i potrčao niz vijugave stepenice, prelazeći preko sto trećeg stepenika [koji je, zapravo, nedostajao] i po dužini preskočivši hotelskog puža, koji je klizio prema odmorištu na četvrtom spratu. Poslednja dva sprata prešao je kliznuvši niz gelender, a potom je

skočio, bez daha, na izlomljeni mermerni pod predvorja koji je ličio na šahovsku tablu.

Stric Rupert je stajao pored prozora, virio kroz zavese i zalizivao kosu. „Ne-neka kola nam prilaze!“, promućao je.

Zec mu se pridružio i pogledao napolje. Uniformisani vozač vadio je malu crvenu torbu iz prtljažnika automobila, ali je putnik ostao da sedi unutra — crna silueta koja se nazirala kroz zadnje staklo.

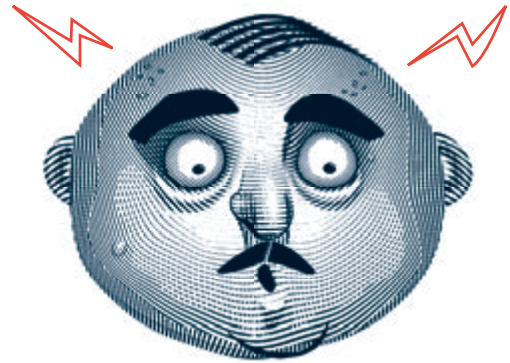
„To je verovatno gost“, rekao je Zec.

„Ali šta *gost* radi *ovde*?“, uspaničio se Rupert. „Niko ne dolazi u ovaj hotel! Već godinama! Pogledaj na šta ovo liči!“

Zaista, kao i u drugim prostorijama u hotelu, vreme je uzelo danak i ovom predvorju. Sunce nije ni moglo da se probije u prostoriju, a jedini izvor svetlosti bio je otrcani luster koji je visio s plafona poput nekog insekta. Treperio je i pucketao kao da bi svakog časa mogao da se raspadne. Ispod njega se nalazio bledocrveni somot-ski kauč, koji je na sebi imao tanku koricu od prašine — osim velikog kruga u obliku Rupertovog torzoa [jer je često dremuckao na njemu].

„Nije tako strašno“, rekao je veselo Zec. „Očistiću predvorje posle podne. Sve će blistati kao novo!“

Rupert je bespomoćno zurio u zid sa ključevima iza recepcije.

„Koja je soba najbolja? Nikad nisam ulazio u njih!“

„Odgovaraće bilo koja soba“, rekao je Zec. „Čistim ih i usisavam svake nedelje, za svaki slučaj. Bio sam siguran da će doći i ovaj dan!“

Uz hućanje, vrata predvorja su se otvorila i vitka figura kročila je unutra. Posetilac je bio sav u crnom, osim belog zavoja kojim je je bila obmotana neobično izdužena glava. Još čudnije, gost nije imao nikakav prtljag — samo crvenu torbicu. Zec je mogao da čuje tiho zveckanje staklarije u njoj.

Rupert je osmotrio neobičnu figuru.

Zec se malkice poklonio. „Do-do-dobro došli u hotel *Zec*, gospodine!“

Otpozdravila mu je tišina.